MAGAZIN Sportul

„CAMPIONUL CAMPIONILOR" TENISULUI VA FI REALES LA BOSTON

Istoria Marelui Premiu al tenisului este, relativ, scurtă. Patru ani de existență, dintre care ultimii trei sub investitură oficială. A început cu o ediție suplimentară. În 1970, din inițiativa comitetului director al F.I.L.T. și la o inspirație pur... automobilistică. Într-adevăr, s-a spus atunci că așa cum așii volanului își desemnează campionul mondial într-o suită de curse de formula 1, tot așa și supercampionul tenisului ar trebui stabilit printr-un sistem precis de punctare a marilor turnee. Ideea sau — dacă vreți — pe cel mai rezistent. De două ori pînă acum, laurii „maratonului" tenisistic au revenit campionului țării noastre, Ilie Năstase.

Trofeul Marelui Premiu F.I.L.T. — ca și cel al Turneului „Masters" — este în mîini bune. Iată-l pe Ilie Năstase, anul trecut la Barcelona, ridicînd însemnul marilor sale victorii.

Creșterea interesului pentru circuitul tenismanilor poate fi ilustrată cifric: în 1970 au fost incluse în program 21 de turnee, pentru ca la edițiile următoare numărul lor să crească la 32 și, respectiv, 33; iar în acest an, totalul a urcat spectaculos la cota-record de 51! Acum, organizatorii Marelui Premiu (societatea britanică de asigurări Commercial Union, după ce primele două ediții fuseseră finanțate de firma americană Pepsi-Cola) se gîndesc chiar la o reducere a programului, evident prea încărcat. Se preconizează împărțirea jucătorilor în două categorii. Prima ar avea de disputat un maximum de 17 turnee (minimum 11) puse sub titulatura — provizorie — de „C.U. World Tennis", de fapt un campionat mondial de tenis în aer liber, replică a circuitului mondial „indoor" organizat în lunile de iarnă de gruparea W.C.T. A doua categorie de jucători și turnee ar trebui să continue sub actuala denumire de Mare Premiu. Ca factor comun, ultima competiție a sezonului '74, anume „Turneul campionilor", ar putea reuni 16 jucători: primii 10 clasați în categoria întîi și 6 dintr-a doua. Deocamdată, însă, sîntem în domeniul ipotezelor. Cînd apar aceste rînduri, așteptăm precizările necesare din partea federației internaționale și a forului coorganizator. Adică, un regulament și un calendar.

Mult mai limpezi sînt detaliile ce privesc viitorul imediat. La ordinea zilei se înscrie startul celei de a IV-a ediții a „Turneului campionilor", sau „Masters"-ul cum i se mai spune, proba coronară a întregului sezon. După cum se știe, el se dispută în săptămîna ce urmează la Boston, oraș de pe coasta de est a S.U.A., foarte bine ancorat în istoria tenisului. Aci, după cum se știe, în anul de început al secolului nostru, și-a luat startul neostenita „Cupă Davis".

Acum, vor lupta pentru ultimul trofeu al anului cei mai buni 8 competitori din Marele Premiu — F.I.L.T. '73, în ordine: Ilie Năstase, Tom Okker, John Newcombe, Jimmy Connors, Manuel Orantes, Jan Kodes, Stan Smith și Tom Gorman. Într-adevăr cei mai buni, calificați după aspra întrecere a celor 26 de săptămîni de turnee în toate continentele. Sentimentalii vor regreta, totuși, absența suedezului Bjorn Borg, o „stea" în plină urcare, eliminat la milimetri... Sau cele ale unui „trio" de consacrați Arthur Ashe — Rod Laver — Ken Rosewall. Dar aceștia, în special veteranii australieni, au avut un sezon destul de neconcludent, mai ales în ce privește rezistența de concurs. Anii se adună...

La căderea cortinei, Ilie Năstase își apără, deci, laurii cuceriți de două ori consecutiv, în „Masters", prima oară în sala Pierre de Coubertin din Paris, iar a doua, la „Blau-grana" din Barcelona. Își va continua, campionul român, prestigioasa serie și sub cupola Auditorium-ului din Boston?

Să sperăm că da. Mai ales că — așa cum spun unii — „toate-s bune cînd sînt trei"...

Radu VOIA

CÎȘTIGĂTORII

MARELUI PREMIU	„TURNEULUI CAMPIONILOR"
1970 — CLIFF RICHEY	1970 (Tokio) — STAN SMITH
1971 — STAN SMITH	1971 (Paris) — ILIE NĂSTASE
1972 — ILIE NĂSTASE	1972 (Barcelona) — ILIE NĂSTASE
1973 — ILIE NĂSTASE	1973 (Boston) — ?

CELE TREI EPISOADE („MASTERS")

Tokio '70

1. **S. Smith** 4 victorii (4—6, 6—3, 6—4 cu Laver; 6—3, 6—3 Kodes; 6—1, 3—6, 6—1 Franulovici; 6—4, 6—3 Rosewall; pierde la Ashe); 2. **R. Laver** 4 v (6—4, 6—3 Kodes; 6—3, 6—2 Ashe; 6—1, 6—4 Franulovici; 5—6, 6—3, 6—3 Rosewall); 3. **K. Rosewall** 3 v (6—3, 6—4 Kodes; 6—3, 6—3 Franulovici; 6—3, 6—4 Ashe); 4. **A. Ashe** 3 v (6—5, 3—6, 6—2 Franulovici; 6—3, 4—6, 6—3 Kodes; 6—3, 3—6, 6—5 Smith); 5. **Z. Franulovici** 1 v (6—2, 3—6, 6—3 Kodes); 6. **Kodes** 0 v.

Paris '71

1. **I. Năstase** 6 victorii (3—7, 7—6, 6—3 Smith; 5—7, 6—4, 8—6 Richey; Barthes w.o.; 5—7, 6—2, 6—2 Kodes; 3—6, 6—1, 6—2 Franulovici; 6—3, 6—2 Graebner); 2. **S. Smith** 4 v (4—6, 6—2, 9—7 Richey; 6—4, 6—7, 6—3 Barthes; 6—4, 6—4 Franulovici; 3—6, 7—5, 6—3 Graebner; p. Kodes); 3. **C. Richey** 3 v (6—3, 6—3 Barthes; 6—2, 3—6, 6—3 Kodes; 6—4, 6—3 Franulovici p. Graebner); 4. **P. Barthes** 3 v (6—3, 6—4 Kodes; 7—5, 4—6, 6—3 Franulovici; 6—1, 7—6 Graebner); 5. **J. Kodes** 3 v (6—4, 3—6, 6—4 Smith; 6—4, 2—6, 7—5 Franulovici; 7—6, 6—4 Graebner); 6. **Z. Franulovici** 1 v (6—4, 7—6 Graebner); 7. **C. Graebner** 1 v (6—7, 6—4, 6—3 Richey).

Barcelona '72

Grupa preliminară A: 1. **I. Năstase** 3 v (6—2, 6—3 Gorman; 6—4, 6—4 Hewitt; 6—3, 6—4 Orantes); 2. **T. Gorman** 2 v (6—3, 6—4 Orantes; 6—4, 6—2 Hewitt); 3. **M. Orantes** 1 v (6—3, 6—3 Hewitt); 4. **R. Hewitt** 0 v. Gr. B: 1. **S. Smith** 3 v (3—6, 6—2, 7—5 Connors; 6—2, 3—6, 6—3 Gimeno; 6—1, 6—0 Kodes); 2. **J. Connors** 2 v (6—4, 6—3 Kodes; 6—3, 6—7, 6—2 Gimeno); 3. **J. Kodes** 1 v (6—3, 6—2 Gimeno); 4. **A. Gimeno** 0 v.

Semifinale: **I. Năstase — J. Connors** 6—1, 6—3, 6—2; **S. Smith — T. Gorman** 6—7, 7—6, 5—7, 4—5 (30—40) ab.

Finala: **I. Năstase — S. Smith** 6—3, 6—2, 3—6, 2—6, 6—3.

(pt. locul 3: **J. Connors — T. Gorman** w.o.).

DERBY-UL PORUMBEILOR

Timpul era perfect. Cerul, de un albastru înghețat. Și porumbeii și-au luat zborul. **Marele Concurs național**, în care urma să se traverseze Canalul Mînecii, începuse. Concurenții „luau startul" în cea mai mare cursă de porumbei a anului, devenită tradițională. De pe malul francez, nu de mult, mai bine de 5 000 dintre cei mai buni porumbei ai Marii Britanii plecau, odată cu răsăritul soarelui, prin deschiderea ușilor de la cuștile care-i țineau prizonieri, bătînd violent din aripi și albind într-o clipă întreg cerul.

Să lăsăm pe seama altora dificila judecată dacă ceea ce v-am descris pînă aici este sau nu un sport, în adevăratul sens al cuvîntului. Să precizăm numai că cel mai rapid „concurent", care, zburînd peste pămînt și apă, ajunge la cuibul propriu, urma să-i dea dreptul proprietarului său să încaseze premii în valoare totală de 26 000 de lire sterline.

Marele Concurs național este ceea ce Derby-ul de la Epsom sau Kentucky înseamnă pentru cai. Și, trebuie s-o spunem de la început, organizarea curselor de porumbei se bucură de una dintre cele mai populare tradiții în Anglia. Aproape 300 000 de oameni cresc, educă și, în cele din urmă, înscriu în concursuri aproximativ 8 milioane de porumbei călători.

Dintre toate păsările crescute de om exclusiv pentru sport, porumbeii reprezintă numărul cel mai mare, iar cultura lor capătă mai ales în Anglia forme de masă.

La Marele Concurs național, ca de altfel și la alte curse de același gen, fiecare pasăre este înregistrată, punîndu-i-se de picior un mic inel numerotat. Odată lăsat să zboare de la pur tul de plecare, porumbelul străbate pînă la cuibul propriu un drum îndelungat, cu o viteză în jur de 35—40 de mile pe oră, în vreme ce cei mai dotați „concurenți" reușesc să atingă chiar 70 de mile (112 km) pe oră. Imediat ce unul dintre „călători" sosește la destinație, inelul îi este scos și introdus într-un aparat de cronometraj, iar informația este transmisă direct la un computer. Aici, în cele din urmă, este stabilit învingătorul, prin raportarea distanței parcurse și a timpului efectuat...

Vreți să încălecați un cal adevărat? Centrul de agrement de la „Herăstrău" vă așteaptă!

În ultima vreme, s-a scris destul că reconsiderarea calului ar fi în beneficiul celor îndrăgostiți de mișcare și frumos. Sumă acestor două noțiuni s-ar converti în utilitatea de netăgăduit a practicării echitației (într-o proporție de masă) în formula centrelor de agrement cu material cabalin pus la dispoziție contra cost; închiriere cu ochii pe ceas, ca la debarcaderul din Cișmigiu, de pildă. Metoda este practicată aiurea, la modul tradițional. La noi, nu există (deocamdată) decît încercări timide, cu aderență încă firavă, convertirea practică a ideii nefiind lesnicioasă. Consolidarea ei pretinde eforturi, dintre care cele propagandistice nu sînt și cele esențiale. Odată înjghebată, întreprinderea se dezvoltă de la sine, rentabilizarea ei înscriindu-se într-o inerție firească. Momentul cel mai greu îl reprezintă, așadar, copilăria acestei inițiative, cînd ea se zbate între anonimat și consacrare.

Un asemenea centru de agrement există de la 1 iunie 1972, pe malul lacului Herăstrău (capătul troleibuzului 83). Este încă la vîrsta critică, de care vorbeam, și s-a născut din inițiativa unui funcționar superior (Paraschiv Becar, directorul Întreprinderii pentru administrarea parcurilor și spațiilor verzi) care, dincolo de dosare, se gîndește și acționează în slujba cetățeanului dornic de recreare și a prosperității instituției sale. Am fi putut da o culoare mai atractioasă acestui material, îmbrăcîndu-l în haina unui reportaj idilic. V-am fi putut povesti de terenul cochet, de peisajul încîntător, cu lacul Herăstrău atît de aproape încît poți să-i tulburi oglinda cu vîrful cravașei, de blîndețea majestuoasă a unor animale superbe care suportă, rizînd parcă în sinea lor de cai pur sînge, stîngăreala unor puști cocoțați prima dată într-o șa; de tactul și priceperea fostului călăreț de performanță **Gheorghe Iuja**, conducătorul centrului; de medicul veterinar **Dorel Voinea**, care a transformat grajdul (lucind de curățenie) într-un laborator, veghind la forma bună a celor 20 de „pensionari" ai săi. Am mai fi putut împăna acest articol cu imaginea delicatei casierițe care-și supraveghează clientela în chip de amazoană cu tasca bătînd zimbitoare crupa calului; cu tabloul docarelor vopsite în culori vii (iarna înlocuite cu sănii), destinate celor mai puțin temerari. Am mai fi putut aminti de manejul în aer liber, încă în faza de amenajare.

Acestea sînt realități, secvențe concrete, dovezi palpabile că centrul există. Dar totul are dimensiuni miniaturale, aproape ocazionale, și pentru că am luat în serios ideea unui centru de echitație puternic, pentru agrement, o bază sportivă cu personalitate, activitate bogată, efervescentă, înterpretați rîndurile de față ca pe un salut, o adeziune, și un îndemn la sprijin. Acest centru inedit trăiește, așa mic și necunoscut cum este. Are o dezvoltare lentă și se alimentează cu promisiuni în perspectivă. Ca să pulseze de viață — în interesul nostru care punem nu o dată sub un semn de întrebare bugetul de timp liber, al nostru, care, dintr-un motiv sau altul, sîntem refuzați de performanța în sport — să ne oprim cîte o dată la capătul troleibuzului 83, pe malul lacului Herăstrău. Cei care n-am pus niciodată piciorul în scară, sau cei ce n-am gustat de mult timp delicioul unui galop în șa, ce-ar fi să privim măcar o jumătate de oră pe săptămînă Casa Scînteii de la înălțimea unui „pur sînge" care freamătă ușor sub trupurile noastre înțepenite în fotolii?

Ion CUPEN

LA PATINOAR

Cerul
Și-a culcat sticla vineție
Sub picioarele a zeci de copii:
Un cer în miniatură
Brăzdat de fulgerele
în miniatură
Ale patinelor,
De tunetele
în miniatură
Ale hohotelor
de rîs.
Peste sticla pămînteană a cerului
Se hîrjonesc viitorii meșteri
Ai mantinelei
Și crosei,
Meșteri de-o șchioapă — zeci —
Cu nasuri reci
Și obraji incandescenți,
Meșteri veseli,
Poznași și cuminți
Și plini de curaj,
În luptă cu gheața
Care scrîșnește, ca un balaur, din dinți
La fiece „stop" sau viraj...

Mircea BONDA

ARBITRUL, NU... POMUL ESTE DE VINĂ!

Din Reșița ne-a sosit o scrisoare, la citirea căreia, poate că unii vor zîmbi amuzați. Dar nu este cazul. Scrisoarea, de fapt, te invită la meditație, fiindcă ea ne pune în fața unei mici... drame sportive petrecute în lumea școlărească.

Iată conținutul scrisorii: *„Mă numesc David Sorin și vă scriu în numele colectivului de elevi din anul III A, Liceul nr. 1 din Reșița. În cadrul unui meci din semifinalele Cupei Liceului, cînd conduceam cu 3—0, la executarea unei lovituri de colț de către echipa adversă, balonul a lovit un pom care se afla în afara terenului* (n. n.: deci, în poziție... regulamentară!) *foarte aproape de linia de fund. Balonul a revenit în teren și a fost introdus în poartă. Deși a recunoscut că mingea a lovit pomul, arbitrul a validat golul, neluînd în seamă protestele noastre. În prelungiri, am pierdut meciul, totul avînd la bază golul acela.*

A doua zi, am cerut rejucarea meciului, profesorului de educație fizică. Acesta lipsise de la meci, dar aflase chiar de la arbitru felul cum se înscrisese golul. Răspunsul profesorului a fost că meciul nu se poate rejuca, arbitrul fiind suveran. Oare golul înscris în aceste condiții, este valabil?"

Nu putem înțelege cum un arbitru — fie el și improvizat — poate comite o asemenea greșeală. El nu trebuia să acorde gol, ci să dicteze repunerea mingii în joc, de la poartă. Nu prea sîntem de acord nici cu răspunsul profesorului de educație fizică. Nu se poate vorbi de rejucări de meciuri, pentru greșeli de arbitraj, în meciurile celor mari, cu regulamente precise în această privință. Dar, nu aceleași principii trebuie aplicate și într-un joc amical, între școlari, acceptîndu-se o injustețe flagrantă, de natură să întristeze inimile unor tineri elevi.

Știm și noi că deciziile arbitrului sînt inatacabile, că el este stăpîn în teren. Dar el trebuie să fie stăpîn și pe regulament, care, în cazul de mai sus, îi oferea o soluție pe cît de dreaptă, pe atît de simplă: aut de poartă.

ADAMACHE AȘTEAPTĂ OPTIMIST PRIMĂVARA

...Acum o săptămînă, la Brașov, înaintea partidei Steagul roșu — „U" Cluj. În poarta brașovenilor, tot Purcaru. Care va să zică boala lui Adamache nu-i tocmai ușoară! La un moment dat, vine Stere Adamache. E cu capul descoperit, sfidînd vîntul și frigul de sub Tîmpa. Intrăm direct în subiect. *„Ce să fie, sciatică! Asta-i boala".* Și imediat ne arată un brîu masiv, din piele groasă, care-i ține strîns mijlocul. *„Boală blestemată, mai ales pentru un portar! Am făcut eu tratamente aici, la Brașov, dar voi merge la Băile Felix. Poate acolo, o să mă refac total. Sper ca la primăvară să revin în echipă...".* — Stere Adamache tace. Omul acesta care, anul trecut, a apărat poarta Steagului roșu în absolut toate jocurile de campionat și cu atîta succes, nu se prea împacă cu gîndul inactivității. Pentru că la 32 de ani împliniți, Stere Adamache se simte încă tînăr...

La 21 octombrie, la Reșița, Stere Adamache a apărat pentru ultima oară poarta echipei sale. Pentru ultima oară în acest sezon. Pentru că Adamache, om cu moral solid, speră în revenirea în arenă: *„După tratamentul de la Felix n-o să mai am nimic, trec și zilele astea friguroase, și la primăvară, cînd va da colțul ierbii sper să termin în poarta Steagului roșu al 11-lea campionat...".* Te așteptăm, acolo, în poarta pe care ai cinstit-o atîția ani, Stere Adamache!...

Mircea BĂTRÎNU

DUPĂ DOUĂZECI DE ANI DE LA PRĂBUȘIREA UNUI MIT

La 25 noiembrie s-au împlinit 20 de ani de la acea memorabilă partidă de pe „Wembley", cînd echipa de fotbal a Ungariei a cîștigat cu 6—3 întîlnirea cu Anglia. Cu toate că a trecut de atunci atîta vreme, în amintirea iubitorilor de fotbal care au trăit evenimentul mai stăruie acest rezultat fără precedent în istoria fotbalului. A fost prima înfrîngere a echipei engleze pe teren propriu, cea care a năruit mitul invincibilității selecționatei Albionului!

Pentru cititorii mai tineri, care nu cunosc evenimentul, considerăm utilă o succintă prezentare a acestui meci. Mai întîi, cîteva cuvinte despre echipa Ungariei, care s-a prezentat la această partidă cu un palmares impresionant: din 1949 și pînă la data meciului de pe Wembley a obținut 25 de victorii consecutive (fără înfrîngere sau vreun scor egal) — cîștigînd între timp și turneul olimpic din 1952! Echipa Angliei nu suferise încă nici o înfrîngere pe teren propriu și avea în componența ei jucători de certă valoare mondială, în frunte cu Matthews, Mortensen, Taylor, Wright (de 105 ori selecționat în naționala Angliei) ca și pe actualul antrenor, Alf Ramsey.

105 000 spectatori au luat loc în „templul de la Wembley" și la fluierul renumitului arbitru olandez **Leo Horn** s-au aliniat echipele:

ANGLIA: **Merrick — Ramsey, Eckersley — Wright, Johnstone, Dickinson — Matthews, Taylor, Mortensen, Sewell, Robb.**

UNGARIA: **Grosics — Buzanszky, Lorant, Lantos — Bozsik, Zakarias**

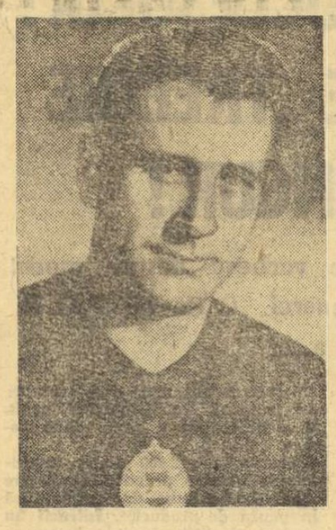

JÓZSEF BOZSIK

— Budai, Kocsis, Hidegkuti, Puskas, Czibor.

Meciul a început într-un ritm infernal. În min. 1 **Hidegkuti** deschide scorul, dar 13 minute mai tîrziu **Sewell** egalează. Urmează alte trei goluri ale maghiarilor (**Hidegkuti** și **Puskas** — 2) și scorul devine 4—1 în favoarea oaspeților. Cu mari eforturi, englezii reduc din handicap prin **Mortensen** și repriza se încheie cu 4—2 în avantajul fotbaliștilor unguri. După pauză, din nou **Hidegkuti** și apoi **Bozsik** înscriu alte goluri, pentru ca scorul final (6—3) să fie pecetluit de **Ramsey**, din penalty.

Ce fac și unde sînt azi jucătorii din această „echipă de aur" a Ungariei? **Grosics** este președintele clubului Volan din Budapesta, **Lantos** este antrenor la Komloi Banyasz (liga a II-a), **Buzanszky** — antrenor la Vasas Esztergom (liga a III-a), **Bozsik** — responsabil al unui magazin de mode din capitala Ungariei, **Budai** — antrenor la Szentendrei Kosuth (liga a II-a), iar **Zakarias**, după ce a fost antrenorul echipei Zambia — a decedat în 1971. Ceilalți activează ca antrenori în străinătate: **Lorant** la Kickers Offenbach (R.F.G.), **Hidegkuti** este antrenorul echipei naționale egiptene, **Puskas** este conducătorul tehnic al echipei Panathinaikos, iar **Kocsis** și **Czibor** activează la Barcelona.

Și acum, o interesantă remarcă! Cele două echipe — Anglia și Ungaria — care dominau pe atunci, fotbalul mondial, nu s-au calificat acum în turneul final al C.M.

Ion OCHSENFELD

IDEALUL SĂU FEMININ

Întrebat de un ziarist care este idealul său feminin, campionul de box **Emil Griffith** a răspuns fără ezitare:

— **Olga Korbut.** Pentru mine, ea este un adevărat vis: femeia pe care natura a creat-o pentru eternitate!

Reputatul pugilist nu are deloc gusturi rele...

REVANȘA BICICLETEI

Măsurile luate în Italia — ca și în alte țări europene — în vederea limitării consumului de benzină a readus în prim-plan vehiculul cu două roate care nu are nevoie de energia produsă de carburanți ci de cea umană. Cum, în Italia, restricțiile privind utilizarea vehiculelor motorizate în zile de sărbătoare nu se referă numai la automobile dar și la motocicilete și motorete, s-a făcut remarcată o masivă orientare a populației spre bicicletă. După cum scrie presa din această țară, magazinele de biciclete cunosc, în ultima vreme, o afluență deosebită, aproape fiecare din ele realizînd vînzări ce se cifrează în jurul a o sută exemplare pe zi.

Adepții mișcării în aer liber, toți cei ce combat sedentarismul, au sporit și ei, în ultima vreme, propaganda în favoarea bicicletei. Personalități medicale pledează pentru mersul pe bicicletă recomandîndu-l chiar și vîrstnicilor (ajunși sau chiar trecuți de 70 de ani) avînd în vedere efectul binefăcător pe care acesta îl are asupra sănătății. Cardiologii, de exemplu, au constatat că efortul făcut pentru a pedala este foarte util, asigurînd o bună circulație a sîngelui, cu un consum mic de energie întrucît bicicletistul efectuează acest efort stînd în șa.

LECȚII DE LIMBĂ FRANCEZĂ

Cu concizia lui Robert Escarpit din „Le Monde" și parcă și cu incizia de ironie cotidiană a lui Matty, fostul atlet și ziaristul francez de azi **Marcel Hansenne** punctează sarcastic, în „**l'Equipe**", situația jucătorilor de import (de obicei americani) din baschetul francez. Iată cîteva citate: **„O dată cu devalorizarea dolarului, am fost înclinați să credem că echipele franceze de baschet vor putea recruta cîte 3 americani în loc de doi. Dar iată că pentru anii viitori numărul acestora va fi redus la unul. Iată dar sfîrșitul epocii de aur pentru acești globe-trotteri care nu proveneau chiar toți din Harlem... Vom fi deci nevoiți să limităm numărul acestor bravi emigranți a căror dorință profundă era, înainte de toate, după cum mărturiseau, să... învețe franțuzește. Ni se spune, de altfel, că primul cuvînt pe care învățau să-l pronunțe corect era „combien?" (cît?). Celor ce și-ar putea închipui cine știe ce altceva, să le precizăm că întrebarea se referă la... cît timp mai este de jucat!"**

FELICITĂRI!

În cursul zilei de ieri, antrenorul echipei de judo Rapid București, Constantin Ciolan, a trăit un moment fericit. Nu este vorba de o mare victorie obținută de formația sa și nici de cucerirea titlului național. Tînărul antrenor giuleștean s-a căsătorit. Interesant, — și frumos — ni s-a părut, însă, gestul echipei Dinamo București, proaspăta campioană a țării și una dintre cele mai puternice rivale ale formației feroviare. Întreaga garnitură dinamovistă, în frunte cu antrenorul ei Gh. Donciu (fost conducător al echipei Rapid) a venit la Casa de căsătorii pentru a felicita noua familie.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Apropo de faptul că Pele a devenit comentator la radio și televiziune:

Faima, nici în acest loc
Nu-și dezminte.
Mai ales cînd face joc
De... cuvinte!

B. G., BRAȘOV. În 1964, cînd a avut loc Olimpiada de la Tokio, George Foreman umbla încă (probabil!) cu pantaloni scurți. El s-a întîlnit cu Ion Alexe, în 1968, în cadrul J. O. de la Ciudad de Mexico Foreman a cîștigat atunci, la puncte, nelăsîndu-ne să bănuim că el va fi viitorul campion mondial la toate categoriile.

V. NICULESCU, BUCUREȘTI. Căpitanul echipei reprezentative de rugby a României, în recentul meci cu Franța, de la Valence a fost Adrian Mateescu, de la Steaua. Dar și ce „soldați" a avut ei în acest meci! M-ați întrebat și cîți ani are: 33

EMANOIL BOBU, BUCUREȘTI. „Am văzut meciul Sportul studențesc — Petrolul și am apreciat arbitrajul lui Otto Anderco. Cu cîteva minute, însă, înainte de sfîrșitul partidei, la un fault comis de apărarea Petrolului, la marginea careului sau cel mult pe linie, el a acordat lovitură de la 11 metri. N-aș vrea să mor prost (n. n.: fereească dumnezău!) și de aceea vreau să-mi spuneți: a fost o decizie regulamentară sau una... sentimentală?". Decizia a fost perfect regulamentară. Faultul a fost comis la marginea careului de 16 metri, pe linie, iar linille, potrivit regulamentului, fac parte din suprafețele pe care le delimitează. Că, în majoritatea cazurilor, arbitrii, care au și așa destule belele cînd acordă o lovitură de la 11 metri, preferă să... mute măcar cu cîțiva centimetri locul unde s-a săvîrșit infracțiunea, asta este altceva...

VASILE MIREA, COMUNA MIHAI VITEAZU. 1. Deși m-am jurat că nu voi mai răspunde la această întrebare — **în ce piesă poate fi transformat pionul ajuns pe ultima linie?** — totuși repet (măcar de-ar fi ultima oară!) un răspuns pe care l-am mai dat: în orice piesă aflătoare sau nu pe tablă, în

momentul acela. 2. Dacă mingea depășește fileul lateral stînga sau dreapta, este aut.

VIDA BELA, SF. GHEORGHE. Aveți și confirmarea mea. De altfel, am mai răspuns la această întrebare.

COSTEL DE LA BOLINTIN. „Am fost un pasionat admirator al echipei de fotbal Rapid București. Dar sînt dezamăgit și mă întreb dacă Rapid va scăpa de retrogradare. Vă pun și dv. această întrebare." Părerea mea este

că Rapidul nu va retrograda. Dar giuleștenii nu trebuie să se bazeze pe răspunsul meu. Din cînd în cînd, mai dau și cîte un răspuns greșit!

IOAN ARHIRE, BACĂU. Sînteți... darnici, atît dv., cît mai ales colegul dv. Ion Țiriac nu mai este la prima tinerețe sportivă, dar, la 34 de ani (i-a împlinit la 9 mai), după cum vedeți, obține încă performanțe notabile.

GHEORGHE BĂLĂIASA, FĂLTICENI. Epigrama trebuie să „înțepe", dar nu să jignească.

MIHAI WASCHPUSCH, BUCUREȘTI. Steaua a pierdut ambele întîlniri de fotbal cu P. S. Eindhoven: în cadrul Cupei Cupelor: 0—4 în deplasare și 0—3 a Bucureștii.

PAUL GHERGHEL, BRAȘOV. „Dorim să știm dacă recordul la ciclism pe distanța de 6 km depășește recordul celui mai bun cal de galop, pe aceeași distanță. Unii dintre noi susțin calul, iar ceilalți ciclistul". Nu am asemenea evidențe. Pe o distanță mai scurtă — să zicem 1 000 de metri — un cal de rasă îl poate bate pe Eddie Merckx. Viteza calului scade apoi și mă îndoiesc că, pe o distanță de 6 kilometri ar putea realiza o medie orară egală cu aceea pe care o poate atinge un bun ciclist. Precizez, însă, că vă vorbesc ca profan, cu nefiind nici ciclist, nici călăreț.

Ilustrații: N. CLAUDIU